

Arrest

nr. 301 234 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 8 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, E. A. (...) (°...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Je bent Pashtou en soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Taghar, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Hier woonde je samen met jouw ouders, drie broers en twee zussen. Je ging naar school voor zeven jaar en ging een maand naar de moskee waar je ook een beetje koran leerde. Je volgde voor drie maanden een cursus omtrent journalistiek, namelijk hoe je moest spreken bij een vergadering of voor een scherm.

Verder volgde je ook twee of drie dagen een seminarie over hoe streng men bijvoorbeeld moet zijn om regels te volgen.

Jouw vader was het dorpshoofd (malik) van Taghar. Ook nam hij deel aan verschillende projecten in de regio of was hij de verantwoordelijke. Deze projecten waren vaak georganiseerd door buitenlanders. Toen jouw vader ongeveer tien jaar als malik aan de slag was, kreeg hij bedreigingen van de taliban. Een eerste maal werd hij 's nachts telefonisch gecontacteerd. De taliban wilden dat hij zijn job zou stopzetten, daar hij samenwerkte met personen die geen moslim waren. Dit meldde jouw vader bij het districtshuis waarna hij twee bodyguards kreeg. Zo'n tien dagen later stuurden de taliban een dreigbrief. Twintig dagen later was jij meegegaan met jouw vader naar een vergadering in het districtshuis. Tegen de avond, toen jullie onderweg naar huis waren, werden jullie aangevallen door de taliban. Er was een vuurgevecht waarna de taliban wegvluchtten. De chauffeur was gewond en werd door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Na deze aanval ging jij niet meer naar school, stopte jouw moeder met lesgeven en bleef jouw familie vooral binnenshuis. Jouw vader zette zijn job wel nog verder. Er werd beslist dat jij daar niet meer veilig was en jouw vertrek werd geregeld. Enkele dagen na de aanval vertrok jij.

Je verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je aankwam op 23 september 2021. Onderweg werd in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming van jou geregistreerd op 7 september 2021. Je wachtte de procedure echter niet af en reisde verder. Hier in België diende je een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2021, als niet-begeleide minderjarige.

Na jouw vertrek hebben de taliban jouw familie waarschijnlijk nog gecontacteerd. Een of twee dagen voor de machtsovername door de taliban verhuisde jouw familie naar het district Khewa in Nangarhar. Een vriend van jouw vader woonde hier en liet weten dat er in zijn dorp een huis leeg stond. Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de taliban vanwege de job van jouw vader als malik. Ook vrees je de taliban vanwege jouw verblijf in België. Je stelt het gedrag van hier overgenomen te hebben. Zo kan je hier vrij leven en kiezen wat je doet of met wie. Dit zou in Afghanistan niet mogen.

Ter staving van jouw verzoek leg je de kopieën van volgende documenten neer: de taskara van jouw vader, een attest van de cursus omtrent journalistiek die je volgde, een attest van een seminarie dat je vader volgde, twee certificaten van UKaid omtrent het project van de waterdam waarbij jouw vader betrokken was, een attest omtrent de waterdam, twee waarderingscertificaten van jouw vader, een document van de rechtbank waarin jouw vader als malik werd aangesteld, enkele foto's van jouw vader tijdens zijn job, een foto van de waterdam en een foto van jou en jouw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban, vanwege de job van jouw vader als malik en vanwege jouw verblijf in België. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat je er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Jij stelt in eerste instantie dat je een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat je de zoon bent van iemand die werkte als dorpshoofd (malik). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022 11 Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023)

en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023

<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het

algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit jouw verklaringen blijkt dat jouw vader als malik werkte, hetgeen een zichtbare maar zeer lokaal verankerde functie is. Zo stond hij bijvoorbeeld in voor het oplossen van conflicten en het in goede banen leiden van projecten omtrent de opbouw van de omgeving en de voorzieningen in de regio. Jijzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat jouw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. Jij verklaart dat jouw vader bedreigd werd door de taliban, waardoor jij uiteindelijk ook in de problemen kwam. Jouw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo is het ten eerste merkwaardig dat jouw vader voor een periode van tien jaar probleemloos zijn taken als malik kon uitvoeren, maar vervolgens na zulke lange periode plots problemen ondervond met de taliban. Het valt niet te betwijfelen dat de taliban op de hoogte moeten geweest zijn van jouw vader zijn functie en bovendien werkte jouw vader al langer samen met bepaalde buitenlandse organisaties voor projecten als het bouwen van een waterdam of het verdelen van voedsel. Het attest van UKaid omtrent de waterdam dateert bijvoorbeeld van 2017 (zie documentenmap, document 7). De taliban hadden bijgevolg reeds jaren de tijd om jouw vader op het matje te roepen of te vervolgen zo ze dit wilden. Dat dit echter niet nodig bleek te zijn en deze vervolging een dermate laattijdig karakter kent terwijl er geen noemenswaardige veranderingen waar te nemen waren in de job van jouw vader, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Verder zijn de bedreigingen jegens jouw vader gebaseerd op drie elementen, namelijk telefoontjes, een dreigbrief en het schietincident (CGVS, p.15). Ten eerste zijn jouw verklaringen hieromtrent blote beweringen, daar jij deze op geen enkele objectieve wijze staakt. Zo ben jij niet in staat deze dreigbrief voor te leggen en reik je evenmin enige documentatie of bewijzen aan omtrent het schietincident. Ook omtrent de bodyguards die jullie kregen van de overheid leg jij geen enkel bewijs voor. Daarenboven heb jij zelfs geen enkel idee waar de dreigbrief is (CGVS, p.18). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan jij geen kennis hebt, in casu quod non. Dat je geen enkele informatie hebt over deze dreigbrief en geen documenten voorlegt omtrent de vermeende bedreigingen door de taliban en de beschermingsmaatregelen van jouw familie ondermijnt de geloofwaardigheid ervan dermate. Voorts is het geheel onduidelijk waarom de taliban nog een dreigbrief zouden zenden. Zo zou jouw vader volgens jouw verklaringen reeds telefonisch bedreigd geweest zijn (CGVS, p.18). Toen jouw vader vervolgens zijn job verderzette, moet het reeds duidelijk geweest zijn voor de taliban dat jouw vader hen niet gehoorzaamde. Dat ze bijgevolg opnieuw geen concrete actie ondernamen ten aanzien van jouw vader, maar slechts een brief sturen om jouw vader nogmaals een kans te geven, valt weinig waarachtig te noemen. Deze lakse houding van de taliban zet zich bovendien louter verder in jouw verklaringen. Zo'n twintig dagen na de dreigbrief zouden de taliban een aanval uitgevoerd hebben op jullie auto waarbij ze jullie auto beschoten (CGVS, p.18). Opnieuw lijken de taliban geenszins kort op de bal te spelen, daar ze twintig dagen laten voorbij gaan. Ook lijkt deze aanval weinig effectief, daar het niet vanzelfsprekend is om jullie onderweg in een auto te raken en jullie zich konden verdedigen. Deze tactiek lijkt dan ook weinig efficiëntie in te houden, hetgeen opmerkelijk is daar jouw vader reeds meerdere malen niet gehoorzaamde. Er kan verwacht worden dat de taliban jouw vader beredeneerd zouden aanvallen waarbij ze zoveel mogelijk risico's op mislukking proberen uitsluiten. Vervolgens lijkt dit schietincident ook de laatste poging van de taliban geweest te zijn om jouw vader te pakken te krijgen, daar er zich hierna geen bedreigingen of incidenten meer leken voor te doen. Dit terwijl jouw vader nog tot de machtsovername door de taliban verder werkte als malik (CGVS, p.20). Jij haalt nog aan dat je het niet weet en zegt 'misschien wel' (CGVS, p.20). Het is echter niet aannemelijk dat jij niet op de hoogte zou zijn van verdere ontwikkelingen, bedreigingen en incidenten. Zeker daar jij tot op heden contact hebt met jouw familie (CGVS, p.11). Het gegeven dat de taliban dan ook geen verdere pogingen ondernamen om jouw vader of jouw familieleden te benaderen of bedreigen, maakt dat er verder geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban.

Overigens bemerkt het CGVS dat jij niet geheel eenduidig bent omtrent de eisen van de taliban. Zo zei jij op het CGVS dat de taliban wilden dat jouw vader zou stoppen met zijn job (CGVS, p.15, 18, 19). Echter

bij de DVZ sprak jij geenszins over stoppen. Hier verklaarde je dat de taliban wilden dat jouw vader zijn contacten met de overheid en buitenlandse bedrijven zou stopzetten (Vragenlijst CGVS, p.2). Bij de registratie van jouw verzoek haalde je dan weer aan dat een onbekende groep wilde dat jouw vader de winsten van de projecten waaraan hij deelnam zou delen met hen (Fiche niet-begeleide minderjarige). Dit laatste haalde je op het CGVS geenszins aan. Slechts toen jij geconfronteerd werd met deze eerdere verklaringen, stelde jij dat ze dat ook gevraagd hebben (CGVS, p.19). Nochtans rept je hier met geen woord over inzake jouw initiële asielrelaas en de bedreigingen van de taliban. Voor deze confrontatie werd jou zelfs concreet gevraagd of de taliban dan wilden dat jouw vader stopte met zijn job of nog iets meer specifiek moest doen, waarop jij louter antwoordde dat ze wilden dat hij zoals andere mensen leefde, stopte met zijn job en niet meer zou samenwerken met de overheid (CGVS, p.19). Daarenboven is het ten zeerste merkwaardig dat jij bij de registratie van jouw verzoek spreekt over een onbekende groep, terwijl jij later duidelijk over de taliban spreekt. Het is echter weinig geloofwaardig dat jullie niet zouden geweten hebben wie of welke groepering jullie belagers zouden zijn. Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker verwachten dat deze de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze uiteenzet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat jij hiertoe niet in staat lijkt te zijn doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen van de taliban.

Voorts kan ook in jouw hoofde geen vrees vastgesteld worden ten aanzien van de taliban vanwege de job van jouw vader als malik. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er nooit een bedreiging geuit werd door de taliban die persoonlijk aan jou gericht was. Zo gingen de telefoontjes over jouw vader die zijn job diende te stoppen daar het anders gevaarlijk zou zijn voor hem en zijn familie in het algemeen en was het eveneens jouw vader die in zijn hoofde een dreigbrief ontving (CGVS, p.18). Vervolgens zou een aanval hebben plaatsgevonden op jullie auto waar ook jij bij aanwezig was. Het CGVS bemerkt echter dat jouw aanwezigheid hierbij niet kan overtuigen. Zo is het ten eerste zeer merkwaardig dat jij op dat moment zou meegegaan zijn met jouw vader naar een vergadering in het districtshuis (CGVS, p.19). Er waren immers reeds meerdere bedreigingen gekomen van de taliban, waarbij de taliban ook algemeen over jouw familie gesproken hadden. Dat jouw vader bijgevolg het risico zou nemen om jou mee te nemen naar dergelijke vergadering, strookt weinig met de vermeende bedreigingen van de taliban. Tevens blijf jij eerder vaag omtrent dit incident. Zo werd jou bijvoorbeeld doorgevraagd naar de locatie van het incident en kom jij niet verder dan het gegeven dat jullie "onderweg naar het dorp waren en de hoofdweg verlaten hadden" (CGVS, p.19). Dat jij echter niet meer concreet kunt situeren waar deze aanval zich voordeed, is weinig aannemelijk. Zoals supra reeds vermeld kwamen er na deze vermeende aanval ook geen bedreigingen meer van de taliban. Jij bleef nog enkele dagen thuis, waarin je geenszins iets vernam van de taliban (CGVS, p.20). Ook kon je daarna zonder enige problemen het dorp verlaten en jouw reisweg aanvangen (CGVS, p.21). De taliban hielden dan ook jouw huis of dorp niet in de gaten, hetgeen toch merkwaardig is. Zeker daar jij in de nacht met jouw oom uit het dorp vertrok (CGVS, p.21) en je verklaarde dat er tijdens de nacht meer controle van de taliban was in jouw regio (CGVS, p.6). Dat de taliban bijgevolg niets opmerkten is enerzijds opvallend. Anderzijds doet het de wenkbrauwen ten zeerste fronsen dat jij tijdens de nacht zou vertrekken uit schrik voor de taliban terwijl de taliban net meer controle hadden op dat moment. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien de taliban het werkelijk op jou gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden jou te treffen. Te meer dat je in die periode in jouw huis bleef vertoeven (CGVS, p.20). Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees.

De vraag rijst bijgevolg waarom jij diende te vertrekken. Er kwamen geen verdere bedreigingen meer, jouw familie bleef in het dorp wonen en jouw vader zette zijn job verder (CGVS, p.20). Indien jij dus het land moest verlaten vanwege de vermeende bedreigingen van de taliban, zou logischerwijs ook de rest van jouw familie het land moeten verlaten. Zo zouden de taliban volgens jouw verklaringen gesteld hebben dat het gevaarlijk was voor jouw vader en zijn familie indien jouw vader zijn job niet stopte (CGVS, p.18). Bijgevolg zouden jouw familieleden evenveel gevaar lopen als jou. Dat zij dan ook zonder problemen verder in het dorp konden verblijven, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende problemen met de taliban. Bovendien houdt het geen steek dat jouw vader, de persoon met wie de taliban in oorsprong een probleem hadden, geenszins diende te vertrekken, maar jij absoluut wel. Jij stelt dat jouw vader niet kon vertrekken daar hij een gezin had (CGVS, p.20). Dit is allesbehalve een afdoende verklaring. Indien zijn leven immers dermate in gevaar zou zijn,

kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zijn leven in veiligheid te stellen. Het risico nemen om te blijven en gedood te worden waardoor de familie hun vaderfiguur zou verliezen, kan toch allerminst de bedoeling zijn. Dat ook hij gewoon verder in het dorp bleef wonen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de bedreigingen.

Waar jij nog opwerpt dat jouw familie verhuisde naar het district Khewa van de provincie Nangarhar, dient bemerkt te worden dat deze verhuis voortvloeit uit motieven waar reeds geen geloof aan kan worden gehecht. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat jij niet zou weten in welk dorp in Khewa jouw familie verblijft. Zo heb je hier immers wel over gesproken met jouw familie en kan je vertellen dat jouw vader een vriend in Khewa had en dat deze jouw vader informeerde over een leegstaand huis (CGVS, p.9). Indien jouw familie dan ook vertelde over hun verhuis en nieuwe woonplaats, kan verwacht worden dat de naam van het dorp zou vermeld worden. Verder is het niet geloofwaardig dat jouw familie nog steeds in het geheim in dat huis in Khewa verblijven. Zo kwam er plots een familie wonen in een leegstaand huis, zou jouw familie ondertussen meer dan anderhalf jaar in dat huis verblijven en zou jouw maternale oom voedsel en medicijnen brengen (CGVS, p.21). Dat hun aanwezigheid verborgen zou kunnen blijven terwijl de taliban de macht in handen hebben, tart alle verbeelding. Het CGVS wijst er dan ook op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Jouw ouders, broers en zussen verblijven nog steeds in Afghanistan. Zoals supra geschetst is er geen reden om aan te nemen dat jouw familie zou verhuisd zijn. Bovendien heb je ook nog jouw maternale oom die in Jalalabad woont (CGVS, p.10). Bij een terugkeer naar Afghanistan heb jij bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop jij kan terugvallen.

In tweede instantie stel je bij terugkeer naar Afghanistan ook de taliban te vrezen vanwege jouw leven in België. Zo stel je dat je verwesterd bent omdat je hier vrij kan leven en kiezen wat je doet of met wie (CGVS, p.22). Je kan bijvoorbeeld naar de cinema, naar school of 's nachts buiten gaan. Je kan een vriendin hebben, een eigen haarstijl hebben en kiezen of je wil bidden. Hierdoor is jouw gedrag volledig veranderd en kan je niet meer in Afghanistan leven. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Jij toont echter niet aan dat bovenstaande elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb jij aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Zo heb je de eerste vormende jaren van jouw leven doorgebracht in Afghanistan. Je bent er ook naar school geweest en volgde kort les in de moskee. Je hebt tot heden contact onderhouden met jouw familie en kunt bij terugkeren rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heb je de Afgaanse cultuur onderhouden. Zo spreek je hier af met Afgaanse vrienden en doen jullie meestal dingen in binnen jullie eigen cultuur (CGVS, p.22). Je bidt hier nog steeds, enkel zit er niemand achter jou om het al dan niet te doen. Gevraagd welke regels van de taliban voor jou het moeilijkst zijn bij een terugkeer, haal je louter algemeen aan dat elke regel van de taliban streng en moeilijk is (CGVS, p.23). Nogmaals gevraagd met welke ideeën van de taliban je niet akkoord zou gaan, geef je aan dat je vijf keer moet bidden in de moskee en dat vrouwen niet naar school kunnen. Je laat echter telkens na in concreto aan te tonen waarom de aanpassingen bij terugkeer naar Afghanistan voor jou onmogelijk zouden zijn. Een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving is, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat je in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor jou onmogelijk zou zijn. Je bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die je neerlegde ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De verschillende certificaten en foto's (documenten 2 – 10) omtrent de job van jouw vader leveren enkel bewijswaarde inzake zijn job, hetgeen niet betwist wordt, maar staven geenszins jouw vermeende vrees voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit geldt eveneens voor de taskara van jouw vader, de foto van jullie samen en het certificaat van de cursus die jij volgde. Bovendien blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Fotokopies zijn daarenboven weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van je leven of je persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city .pdf](#),

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif)

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](#) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](#))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan

over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](#), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city .pdf](#)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*”.

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift uitgebreid in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij tal van rapporten die onder meer betrekking hebben op algemene richtlijnen aangaande de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, op het risico voor terugkerende Afghanen om als verwesterd te worden gepercipieerd en op de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan (zie bijlagen 3-52).

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing niet aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door de taliban vanwege de job van haar vader als *malik*. Meer bepaald zou zij Afghanistan ontvlucht zijn enkele dagen nadat zij en haar vader aangevallen werden door de taliban toen zij op terugweg waren van het districtshuis na een vergadering. Voordien hadden de taliban haar vader ook reeds een aantal keren bedreigd (notities CGVS, p. 15).

2.2.5. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de taliban die de aanleiding zouden hebben gevormd van haar vertrek uit Afghanistan. Meer bepaald wordt erop gewezen dat zij niet kan overtuigen waar zij stelt dat haar vader bedreigd werd door de taliban, waardoor zij uiteindelijk ook in de problemen kwam, nu:

(i) het merkwaardig is dat haar vader voor een periode van tien jaar probleemloos zijn taken als *malik* kon uitvoeren, maar vervolgens na zulke lange periode plots problemen ondervond met de taliban, dit terwijl de taliban op de hoogte moeten geweest zijn van de functie van haar vader en haar vader al langer samenwerkte met bepaalde buitenlandse organisaties voor projecten als het bouwen van een waterdam of het verdelen van voedsel;

(ii) wat betreft de telefoontjes, de dreigbrief en het schietincident, (a) haar verklaringen hieromtrent slechts blote beweringen zijn, daar zij deze op geen enkele objectieve wijze staft, (b) zij zelfs geen enkel idee heeft waar de dreigbrief is, (c) het onduidelijk is waarom de taliban nog een dreigbrief zouden zenden wanneer ze haar vader reeds telefonisch bedreigd hadden en het toen haar vader zijn job verderzette voor de taliban duidelijk moet zijn geweest dat haar vader hen niet gehoorzaamde, (d) de aanval pas zo'n twintig dagen na de dreigbrief plaatsvond en ook weinig effectief lijkt te zijn, daar het niet vanzelfsprekend is om hen onderweg in een auto te raken en zij zich konden verdedigen, en (e) de aanval ook de laatste poging van de taliban lijkt te zijn geweest om haar vader te pakken te krijgen, daar er zich hierna geen bedreigingen of incidenten meer leken voor te doen hoewel haar vader nog tot de machtsovername door de taliban verder werkte als *malik*;

(iii) zij niet geheel eenduidig is omtrent de eisen van de taliban, daar zij op het CGVS verklaarde dat de taliban wilden dat haar vader zou stoppen met zijn job, terwijl zij eerder bij de DVZ geenszins sprak over stoppen en aangaf dat de taliban wilden dat haar vader zijn contacten met de overheid en buitenlandse bedrijven zou stopzetten en zij bij de registratie van haar verzoek dan weer had aangehaald dat een onbekende groep wilde dat haar vader de winsten van de projecten waaraan hij deelnam zou delen met hen;

(iv) wat betreft haar persoonlijke vrees voor de taliban, (a) er nooit een bedreiging geuit werd door de taliban die persoonlijk aan haar gericht was, (b) haar aanwezigheid bij de aanval niet kan overtuigen, nu het ten eerste zeer merkwaardig is dat zij op dat moment zou meegegaan zijn met haar vader aangezien er reeds meerdere bedreigingen van de taliban gekomen waren en zij verder eerder vaag blijft omtrent dit incident en in het bijzonder de locatie ervan; (c) zij hierna zonder enige problemen het dorp kon verlaten en haar reisweg aanvangen; en (d) het geen steek houdt dat haar vader, de persoon met wie de taliban in oorsprong een probleem hadden, geenszins diende te vertrekken, maar zij absoluut wel; en,

(v) ook aan de beweerde verhuis van haar familie naar het district Khewa van de provincie Nangarhar geen enkel geloof kan worden gehecht, aangezien (a) deze verhuis voortvloeit uit motieven waar reeds geen geloof aan kan worden gehecht, (b) het weinig aannemelijk is dat zij niet zou weten in welk dorp in Khewa haar familie verblijft, (c) het niet geloofwaardig is dat haar familie nog steeds in het geheim in dat huis in Khewa zou verblijven en dat hun aanwezigheid verborgen zou kunnen blijven terwijl de taliban de macht in handen hebben.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende elementen aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Waar zij het feit dat haar vader niet eerder problemen kende tracht te verklaren met de uitleg dat haar vader aanvankelijk niet bekend was en pas problemen begon te kennen met de taliban toen hij buitenlandse ngo's begon in te schakelen voor projecten en zo veel voor het dorp deed, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij hiermee voorbijgaat aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat bijvoorbeeld het door haar neergelegde attest van UKaid omtrent de waterdam reeds dateert van 2017. Derhalve werkte haar vader reeds geruime tijd samen met bepaalde buitenlandse organisaties voor projecten en hadden de taliban bijgevolg reeds jaren de tijd om haar vader op het matje te roepen of te vervolgen.

Verder kan verzoekende partij evenmin worden bijgetreden waar zij meent dat van haar niet verwacht kan worden dat zij enig bewijs kan neerleggen inzake de bedreigingen aan haar vader en de aanval. In het

licht van haar verklaringen is het geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij hieromtrent enig (begin van) bewijs zou kunnen voorleggen, zoals de dreigbrief, documentatie of bewijzen omtrent het schietincident en/of de bodyguards die zij kregen van de overheid. Dit geldt des te meer nu zij klaarblijkelijk wel documenten en foto's kan neerleggen omtrent het werk van haar vader. Dat zij dan anderzijds niet het minste bewijs kan voorleggen van de problemen met de taliban, is dan ook uiterst opmerkelijk. De Raad benadrukt hierbij wederom dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel rust op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingsstukken of overtuigende elementen worden aangebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet alleen niet in slaagt enig begin van bewijs aan te brengen, maar tevens geen enkele blijk geeft van enige poging tot het vergaren van bewijs inzake deze door haar beweerde problemen met de taliban.

In zoverre zij voorts haar onwetendheid over waar de dreigbrief is tracht te verklaren door te duiden op haar jonge leeftijd en het feit dat het haar vader was die deze brief ontving, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds omstandig gemotiveerd wordt dat hoewel rekening dient te worden gehouden met haar jeugdige leeftijd ook van een minderjarige verzoeker verwacht kan worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas. Haar jonge leeftijd en het gegeven dat zij er niet bij was toen haar vader de dreigbrief ontving, vormen dan ook geen afdoende verklaringen voor haar nalaten om zich hierover nadien te informeren bij haar familie waarmee zij ongeveer maandelijks contact heeft (notities CGVS, p. 11-12). Waar zij nog oppert dat zij tijdens deze beperkte en korte contacten "*niet de tijd (kan) nemen om alle feiten opnieuw met zijn familie te bespreken*", duidt de Raad erop dat zulks niet wordt verwacht doch enkel dat zij zich zou informeren omtrent de essentiële elementen van haar relaas. Uit niets blijkt dat verzoekende partij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen.

Vervolgens stelt verzoekende partij nog dat haar opeenvolgende verklaringen omtrent de eisen van de taliban geenszins tegenstrijdig zijn. Zij betoogt dat "*(d)e eisen van de Taliban (...) betrekking (hadden) op verschillende punten, waaronder enerzijds de werkonderbreking, waaronder Maliks werk valt, en anderzijds de betrekkingen met buitenlandse regeringen en bedrijven*". De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter aangaf dat de taliban eisten dat haar vader zijn contacten met de overheid en buitenlandse bedrijven zou stopzetten (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat ze ook eisten dat hij zijn job als *malik* zou stopzetten, zoals zij wel duidelijk voorhoudt tijdens haar persoonlijk onderhoud (zie notities CGVS, p. 18-19), blijkt nergens uit deze verklaringen. Ook het opmerkelijke gegeven dat zij bij de registratie van haar verzoek nog aanhaalde dat een onbekende groep wilde dat haar vader de winsten van de projecten waaraan hij deelnam zou delen met hen (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, document "*Mineur Etranger Non Accompagné*", p. 3), terwijl zulks nergens blijkt uit haar latere verklaringen, verklaart zij hiermee op geen enkele wijze. Ten slotte volgt de Raad de commissaris-generaal tevens waar deze het ten zeerste merkwaardig vindt dat verzoekende partij bij de registratie van haar verzoek nog sprak over een onbekende groep, terwijl zij later duidelijk over de taliban spreekt. Verzoekende partij wijst er weliswaar op dat zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hieromtrent verduidelijkte dat haar vader steeds sprak van onbekende mensen maar dat hij hiermee de taliban bedoelde, doch de Raad benadrukt dat verzoekende partij bij de registratie van haar verzoek duidelijk gewag maakte van een onbekende groep, zonder ergens te verduidelijken dat het om de taliban ging. Indien verzoekende partij daadwerkelijk haar land ontvlucht is omwille van problemen met de taliban, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zulks duidelijk zou aangeven wanneer gevraagd naar haar vluchtmotief.

Verder doet de loutere bemerking dat zij haar vader vaak naar afspraken en vergaderingen vergezeldde geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het evenwel niet geloofwaardig is dat verzoekende partij op een moment waarop haar vader reeds bedreigingen had ontvangen vanwege de taliban met haar vader zou meegaan naar een vergadering, temeer nu de taliban in hun bedreigingen aan haar vader ook algemeen over zijn familie had gesproken.

Ook het verweer van verzoekende partij omtrent de vaststelling dat zij niet concreet kon situeren waar de aanval zich voordeed biedt geenszins soelaas. Verzoekende partij oppert dat tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder gevraagd werd naar de precieze locatie van het incident, doch de Raad stelt vast dat haar tot tweemaal toe gevraagd werd waar het incident plaatsvond, waarop zij telkens slechts een vage beschrijving gaf (notities CGVS, p. 19). In alle redelijkheid mag van haar verwacht worden dat zij deze vragen zo precies mogelijk zou hebben proberen te beantwoorden. Bovendien blijkt uit haar verweer

in haar verzoekschrift nergens dat zij wel degelijk de precieze locatie zou weten. Integendeel, zij erkent de precieze locatie inderdaad niet te weten en tracht dit te vergoelijken met de uitleg dat de aanval 's avonds plaatsvond, zij op de achterbank zat en niet op de weg lette. Deze uitleg kan evenwel evenmin overtuigen, nu kan worden aangenomen dat de beschieting door de taliban van hun auto haar aandacht zou hebben getrokken en dat zij aldus zou weten waar zij zich op dat moment bevonden indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat het tevens opvallend is dat de taliban niets opmerkten van haar vlucht uit het dorp terwijl zij nochtans in de nacht met haar oom uit het dorp vertrok en zij verklaarde dat er tijdens de nacht meer controle van de taliban was in haar regio, komt verzoekende partij niet verder dan de bemerking dat de taliban geen absolute controle hadden over alles wat er gebeurde. De Raad onderstreept echter dat verzoekende partij verklaarde dat er 's nachts geen overheidscontrole was en dat de taliban daardoor 's nachts meer controle hadden (notities CGVS, p. 6). Indien zij daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban, is het dan ook niet plausibel dat zij 's nachts onopgemerkt haar woning kon verlaten. Zoals reeds bemerkt in de bestreden beslissing, is het tevens uiterst bevreemdend dat verzoekende partij juist tijdens de nacht zou vertrekken uit schrik voor de taliban, terwijl de taliban net meer controle hadden op dat moment. Dat de taliban geen 'absolute controle' hadden, doet geen enkele afbreuk aan deze onaannemelijkheden.

Voor het overige komt verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, niet verder dan loutere vergoelijken, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6. Wat betreft het gegeven *an sich* dat zij de zoon is van iemand die werkte als dorpshef (*malik*), duidt de Raad er in navolging van de commissaris-generaal vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Immers blijkt uit de voorliggende informatie dat de meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hun functie opnieuw opgenomen hebben in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen en de zichtbaarheid van de functie. Derhalve kan verzoekende partij geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar haar profiel als zoon van een dorpshef (*malik*) om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch zij dient zulks *in concreto* aan te tonen. Echter dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hierin geenszins slaagt, nu immers geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de taliban en zij verder geen concrete elementen aanhaalt die erop zouden wijzen dat haar vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd.

2.2.7. Omtrent de door verzoekende partij neergelegde documenten (zie administratief dossier, stuk 5), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgende motivering, die door verzoekende partij geheel ongemoeid wordt gelaten: *“De documenten die je neerlegde ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De verschillende certificaten en foto's (documenten 2 – 10) omtrent de job van jouw vader leveren enkel bewijswaarde inzake zijn job, hetgeen niet betwist wordt, maar staven geenszins jouw vermeende vrees voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit geldt eveneens voor de taskara van jouw vader, de foto van jullie samen en het certificaat van de cursus die jij volgde. Bovendien blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Fotokopies zijn daarenboven weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn.”*

2.2.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.9. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar verwestering. Zij stelt geïntegreerd te zijn in België, dat zij hier naar school gaat, dat zij hier een vriendin heeft en dat “*de meeste van zijn vrienden Belgen zijn*”. Ook spreekt zij goed Frans.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïntegreerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt echter niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Omtrent haar verwijzing naar haar leven in België en haar alhier aangenomen levensstijl, duidt de Raad er vooreerst op dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op het volgende wordt gewezen: “*In tweede instantie stel je bij terugkeer naar Afghanistan ook de taliban te vrezen vanwege jouw leven in België. Zo stel je dat je verwesterd bent omdat je hier vrij kan leven en kiezen wat je doet of met wie (CGVS, p.22). Je kan bijvoorbeeld naar de cinema, naar school of 's nachts buiten gaan. Je kan een vriendin hebben, een eigen haarstijl hebben en kiezen of je wil bidden. Hierdoor is jouw gedrag volledig veranderd en kan je niet meer in Afghanistan leven. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Jij toont echter niet aan dat bovenstaande elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb jij aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Zo heb je de eerste vormende jaren van jouw leven doorgebracht in Afghanistan. Je bent er ook naar school geweest en volgde kort les in de moskee. Je hebt tot heden contact onderhouden met jouw familie en kunt bij terugkeren rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heb je de Afghaanse cultuur onderhouden. Zo spreek je hier af met Afghaanse vrienden en doen jullie meestal dingen in binnen jullie eigen cultuur (CGVS, p.22). Je bidt hier nog steeds, enkel zit er niemand achter jou om het al dan niet te doen. Gevraagd welke regels van de taliban voor jou het moeilijkst zijn bij een terugkeer, haal je louter algemeen aan dat elke regel van de taliban streng en moeilijk is (CGVS, p.23). Nogmaals gevraagd met welke ideeën van de taliban je niet akkoord zou gaan, geef je aan dat je vijf keer moet bidden in de moskee en dat vrouwen niet naar school kunnen. Je laat echter telkens na in concreto aan te tonen waarom de aanpassingen bij terugkeer naar Afghanistan voor jou onmogelijk zouden zijn. Een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving is, hoewel verdienen, in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat je in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor jou onmogelijk zou zijn. Je bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”*

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij bijna drie jaar geleden (in april 2021) op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen ongeveer 2,5 jaar (sinds september 2021) in België verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins *in concreto* aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad onderstreept hierbij dat verzoekende partij tot haar veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan bijna drie jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij volgens haar verklaringen nog contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 11-12) en zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat tijdens haar persoonlijk onderhoud nauwelijks vragen werden gesteld over haar integratie in België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt tijdens haar persoonlijk onderhoud en dat het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal is om het gehoor te sturen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk gepolst werd naar haar leven in België en naar de eventuele moeilijkheden die zij zou ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan (zie notities CGVS, p. 22-23). Met deze verklaringen werd hierboven rekening gehouden. Bovendien kon verzoekende partij, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, hierover in haar verzoekschrift nog bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake haar situatie als terugkeerder en haar daaruit voortvloeiende vrees.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.11. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins

aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift – onder verwijzing naar artikel 3 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), artikel 22bis van de Grondwet en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet – benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er nog op dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal

rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 10 januari 2023 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT